കനവിരമ്പങ്ങൾ

കട്ടിലിൽ കിടന്നു കൊണ്ട് തന്നെ ജാലകവിരി മെല്ലെ നീക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കൈയിലെ വിറ കാരണമാവാം ആദ്യ തവണ വിരിയുടെ തുമ്പ് കയ്യിൽ നിന്ന് വരാലിനെ പോലെ വഴുതി നീങ്ങി. രണ്ടാം ശ്രമത്തിൽ ഒന്നുകൂടി ആയാസപ്പെട്ടതിനാലാവണം വിരി പതിയെ വിരലുകൾക്ക് വഴങ്ങി വലിഞ്ഞു മാറി. അഴുക്ക് പുരണ്ട ജനാലച്ചില്ലിന്റെ മറയിലൂടെ ആകാശത്തിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞു കീറു വെളിവായി. മാനം കറുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ചുറ്റും കനക്കുന്ന മഴ മേഘങ്ങൾ ഇരുളിന്റെ ഒരു കരിമ്പടമായി ആകെ മൂടുന്നുവോ?

അല്പം തല പൊക്കി നോക്കാനായെങ്കിൽ!

പുറത്തെ മഴക്കാറിന്റെ പുഴുക്കത്തെക്കാൾ ഉള്ളിലെ വേവാണ് കൂടുതലെന്ന് തോന്നുന്നു. വിയർപ്പിന്റെ പശിമയിൽ ഉരുകി ഒലിയ്ക്കുന്നത് സ്വന്തം സത്വം തന്നെ. ചുറ്റും ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന വന്യമായ നിശബ്ദത ഊഷരമാക്കുന്ന രാപകലുകളിൽ ഇന്നലകളുടെ ഓർമ്മകൾ അമ്ലം പോലെ വീണു പൊള്ളുന്നു. വല്ലാതെ നീറുന്നുണ്ട്. ഈ നിശബ്ദത അസഹനീയമാണ്. ആരവങ്ങളുടെ നടുവിൽ വിജയിയായി ജീവിച്ചവർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. 'പിന്നിട്ട വഴികളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ മനസ്താപം ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കുക' വളരെ വലിയൊരു കാര്യമാണെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു.

വല്ലപ്പോഴും വന്നു നോക്കുന്ന മുന്നയാണ് ഈ നിശബ്ദതയിൽ ആകെ പ്രതീക്ഷിക്കാനുള്ള ശബ്ദവും സാന്നിധ്യവും കാരുണ്യവും. മനഃപൂർവമല്ലെങ്കിലും എന്നോ ചെയ്ത ഒരിത്തിരി പുണ്യത്തിന്റെ ഒരിലക്കീറു പോലെ.

ഒന്നു തനിയെ എഴുന്നേറ്റിരിയ്ക്കാനായെങ്കിൽ.

അഴുക്ക് പുരണ്ട, പൊടി മണമുള്ള തലയിണയിലേയ്ക്ക് ചായുമ്പോൾ, ഉള്ളിലെ പിടച്ചിലിൽ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ കൂമ്പി പോകുന്നു.

എങ്ങുനിന്നോ മുഖത്ത് ഒരീച്ച പറന്നു വന്നിരുന്നു. ആകെ മുഷിഞ്ഞിരുണ്ട ഈ കുടുസ്സുമുറിയിൽ ഇതാ തന്നെ അന്വേഷിച്ച് ഒരീച്ച! തന്റെ തളർച്ച ബാധിയ്ക്കാത്ത ഇടത്തു കൈ ഉയർത്തി മെല്ലെ ആട്ടി നീക്കാൻ നോക്കി. കൈ താഴ്ത്തുമ്പോഴെല്ലാം വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെ അത് മുഖത്തേയ്ക്കു തിരികെയെത്തി.

തന്നെ തേടിയെത്തിയ അതിഥിയെ അതിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് മേയാൻ വിട്ട് ചിലന്തിവല പുതച്ച ദ്രവിച്ചു തുടങ്ങിയ മച്ചിലെ മങ്ങിയ കാഴ്ചകളിലേക്ക് നോക്കി കിടക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ താളുകൾ മറിഞ്ഞു.

പതിയെ പതിയെ സ്വയം കുഴിച്ച കുഴിയുടെ ആഴം തെളിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ, പലപ്പോഴും ഉള്ളിലുള്ള അഹങ്കാരത്തിന്റെ അണകൾ തകർത്തു വാവിട്ടു കരയണമെന്നാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുത്താനാവാത്ത തെറ്റുകളുടെ ഘോഷയാത്ര നയിച്ച ജീവിതത്തിൽ കണ്ടതെല്ലാം മായ കാഴ്ചകൾ മാത്രമെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ വൈകി. അതിരുകളില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമൃത് നുകർന്ന് ഒരു ശലഭമായി പാറി നടന്ന നാളുകളുടെ ഓർമ്മകൾ സൂചി മുനകളായി കനവിൽ തറഞ്ഞു കയറുന്നു.

മുകളിലതാ മുഴുത്ത ഒരു ചിലന്തി, വല നെയ്ത് ഇരയെ കാത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ സ്വയം ആ ചിലന്തിയെപ്പോലെ ആയിരുന്നെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പണത്തിന്റെ, അധികാരത്തിന്റെ വലകൾ നെയ്ത് ഇര പിടിച്ചിരുന്ന തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരിക്കൽ പോലും ദയ എന്ന വികാരം തോന്നിയിട്ടില്ലെന്ന് വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു.

റേസ് കോഴ്സുകളിലും ബാറുകളിലും ഗസ്റ്റ് ഹൌസുകളിലും ഹോട്ടൽ മുറികളിലും പുതിയ പുതിയ സുന്ദരികളുമൊത്ത് ലഹരിയുടെയും രതിയുടെയും ആഴമളന്ന് ജീവിതമാസ്വദിക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ നെറുകയിലാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പണം കൊണ്ട് സ്വന്തമാക്കാനാവാത്തതായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കാലം.

ലോകം തന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിലാണെന്നു കരുതിയ നാളുകൾ. എന്തൊരു മൂഢമായ വിശ്വാസമായിരുന്നു അത്.

അമ്മയുടെ മരണശേഷം, മാസത്തിലൊരിയ്ക്കലോ മറ്റോ, തിളങ്ങുന്ന ചായം പുരട്ടിയ കവിളുകളും, തവിട്ടു നിറത്തിലെ തലമുടിയും കണ്ണുകളിൽ കാമവും ചുണ്ടുകളിൽ നിഗൂഢമായ ചിരിയും ഒളിപ്പിച്ച പരിചയമില്ലാത്ത സ്ത്രീകളുടെ ഇടുപ്പിൽ കൈ ചുറ്റി ഇടറുന്ന ചുവടുകളോടെ വീട്ടിലെത്തുന്ന അച്ഛനെ കണ്ടു വളർന്ന തനിയ്ക്ക് അതിലൊരു അസ്വാഭാവികത തോന്നിയിരുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. എന്നുമെന്നും മുഖങ്ങൾ മാറി മാറി വന്നെങ്കിലും എല്ലാത്തിലെയും ഭാവം ഒന്നു തന്നെയായിരുന്നു.

കൗമാരം വിട്ട ആദ്യനാളുകളിൽ തന്നെ താനും ഉടലഹങ്കാരത്തിന്റെ ചലിയ്ക്കുന്ന വിഗ്രഹമായി മാറിയിരുന്നല്ലോ!

തന്റെ വലയിൽ വീണ ഇരകളിൽ പലരും സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തോടെ വലയിലേയ്ക്കിറങ്ങി വന്നവരായിരുന്നു. പണത്തിന്റെ, പ്രശസ്തിയുടെ, അധികാരത്തിന്റെ, ലഹരിയുടെ, പൗരുഷത്തിന്റെ വശ്യതയിൽ മയങ്ങി ഈയാംപാറ്റകളെപ്പോലെ തന്നിലേയ്ക്ക് വന്നു ചേർന്നവർ. മടിച്ച് നിന്നവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ മടിശീലയുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ മറികടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു കഴിഞ്ഞവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ അധികാരങ്ങളുടെ ഭീഷണിയെ അതിജീവിയ്ക്കുവാനും.

അങ്ങിനെയല്ലാത്ത ആദ്യത്തെ ആൾ ഇന്ദിരയായിരുന്നു.

ഇന്ദിര!

ഒരു പന്തയക്കുതിരയെ വാങ്ങുന്ന ലാഘവത്തിൽ താൻ സ്വന്തമാക്കിയവൾ. ആദ്യമായി തന്റെ മുഖത്തിനു നേരെ കൈ ഉയർത്തിയവൾ.

എന്നായിരുന്നു ആദ്യമായി കണ്ടത്? ഒരിയ്ക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരുത്തരത്തിന്റെ ചോദ്യം സ്വയം ചോദിച്ചു നോക്കി.

ബോംബെയിലെ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാൾ!. അതിസുന്ദരിയായ ഒരു നർത്തകിയുടെ പരിപാടി നഷ്ട്ടപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്ന ഉറ്റ സുഹൃത്തിന്റെ വാശിയ്ക്കു വഴങ്ങിയാണ് തീരെ താല്പര്യമില്ലെങ്കിലും ആ പരിപാടി കാണാൻ തീരുമാനിച്ചതു പോലും.

നിറഞ്ഞ സദസ്സിനു മുന്നിൽ ഇന്ദിര അവതരിപ്പിച്ച കുച്ചിപ്പുടിയേക്കാൾ അവളുടെ ഉടലഴകുകളാണ് അന്ന് തന്നെ ഭ്രമിപ്പിച്ചത്. ചുവന്ന ഉടയാടകളിൽ മൂടിയ അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇന്നോളം താൻ കണ്ടതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇറുക്കമേറിയ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു തന്നോടൊട്ടി നടന്ന താരുണ്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വിഭിന്നം.

ഗ്രീൻ റൂമിൽ വെച്ച് കയ്യിൽ കടന്നു പിടിച്ചു ചുംബിക്കാൻ ശ്രമിച്ച തന്റെ മുഖത്തവൾ കൈ നീട്ടിയടിച്ചപ്പോൾ ആ അടി കൊണ്ടത് തന്നെ കണ്ടാൽ, തന്റെ പേര് കേട്ടാൽ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്ന ആളുകളെ മാത്രം കണ്ടു ശീലിച്ച തന്റെ അഹന്തയുടെ മുഖത്തായിരുന്നു. മുറിവേറ്റ മനസ്സിൽ വാശി നിറഞ്ഞു.

അതുവരെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക പോലും ചെയ്യാതിരുന്ന താൻ അതിനു മുതിർന്നത് ഇന്ദിരയ്ക്കായി നെയ്ത വലയായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനെ അതിജീവിയ്ക്കാൻ അവിവാഹിതരായ നാലു പെൺമക്കളുടെ ആ സാധു പിതാവിന് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

ലോണാവാലയിലെ പ്രശസ്തമായൊരു ഹോട്ടലിൽ ആയിരുന്നു വിവാഹവും മധുവിധുവും. എത്രയോ തവണ മറ്റു പലരുമൊത്ത് താൻ നിറഞ്ഞാടിയ, പച്ച പുതച്ച താഴ്‌വരയിലേയ്ക്ക് ജാലകങ്ങൾ തുറക്കുന്ന തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട 301 ആം നമ്പർ സ്വീറ്റിൽ. മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവൾ മാത്രമായിരുന്നല്ലോ തന്റെ മനസ്സിൽ എന്നും അവളുടെ സ്ഥാനം.

പിച്ചിപ്പൂക്കൾ ചൂടി, തന്നെ കാത്തിരുന്ന അവളുടെ അരികിലേയ്ക്ക് അന്ന് കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ താൻ ഒരു തുള്ളി പോലും മദ്യപിച്ചിരുന്നില്ല. മനസ്സു മുഴുവൻ പകയുടെ ലഹരി നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. പൂർണ്ണ ബോധ്യത്തിൽ വേണമായിരുന്നു തനിയ്ക്കവളെ.

ഇന്ന് മറക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ.

ഇന്ദിരയുടെ കണ്ണുകളിലെ ഭയത്തിന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളും താൻ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

അടഞ്ഞ ജനൽപ്പാളികൾകങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് രാത്രിയുടെ യാമങ്ങൾ കനക്കുമ്പോൾ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാളിൽ വെച്ച് തന്റെ മനസ്സിൽ തീ പടർത്തിയ ഇന്ദിരയുടെ മേനിയിൽ താൻ ഒരു വേട്ടപ്പട്ടിയെ പോലെ കുതിച്ചു പായുകയായിരുന്നു.

അരുതെന്നുള്ള അവളുടെ പ്രതിരോധങ്ങൾ കടൽ ഭിത്തിയിൽ തട്ടി മടങ്ങുന്ന തിരമാലകൾ പോലെ നേർത്തതായിരുന്നു.

അസഹ്യമായ വേദനകളിലുള്ള അവളുടെ പുളച്ചിൽ തന്റെ പകയുടെ സാക്ഷാത്ക്കാരമായിരുന്നു.

ഇടയ്ക്കപ്പോഴോ അവൾ എന്തോ പറയാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു. പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടി അത് തന്റെ ഹുങ്കാര ശബ്ദത്തിന്റെ മുഴക്കത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയേനെ.

പിന്നീടത് തളർന്ന നിശ്വാസങ്ങളായും നേർത്ത തേങ്ങലുകളായും ശുഷ്ക്കിച്ചു പോയി.

എ സി യുടെ ശീതിമയിലും ഉള്ളിലെ വൈരത്തിന്റെ ചൂടിൽ താൻ വിയർത്തു കുളിച്ചു.

ചുറ്റും പരക്കുന്ന ബെഡ് ലാമ്പിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ വാടിയ പിച്ചിപ്പൂക്കൾക്കിടയിൽ തന്റെ വിയർപ്പിലും രേതസിലും കുതിർന്നു വാടിത്തളർന്നു കിടന്ന അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽ മദ്യപിച്ചികൊണ്ടിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കളുടെ അടുത്തെത്തുമ്പോൾ എല്ലാം നേടിയവൻ എന്നു സ്വയം മതി മറന്നിരുന്നു. "ഭാഗ്യവാൻ" എന്ന അവരുടെ പുകഴ്ത്തലുകൾ ആസ്വദിച്ച് അന്ന് മതി വരുവോളം മദ്യപിച്ചു; ബോധം മറയുന്നതു വരെ.

പിന്നീടുള്ള പിച്ചിപ്പൂ മണമുള്ള രാവുകളിൽ താൻ അവളിൽ പകയുടെ താണ്ഡവമാടി മതിമറന്നുറങ്ങി.

മൂന്നോ നാലോ കിലോമീറ്റർ ദൂരത്തുള്ള അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകാൻ ഒരിക്കൽ പോലും താൻ അവളെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട കിളിയെപ്പോലെയുള്ള അവളുടെ അവസ്ഥയിൽ തന്റെ മനസ്സ് അതിഗൂഢമായൊരു ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിരുന്നു.

താനവളോട് ഒരിയ്ക്കൽ പോലും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല! അവളൊരിയ്ക്കൽ പോലും തന്നെ പ്രതിരോധിച്ചുമില്ല.

പകയുടെ മുനയൊടിയുകയും അവളിലുള്ള താൽപര്യം നഷ്ട്ടപ്പെടുകയും ചെയ്ത നാളുകളിലെന്നോ ആണ് താൻ അവളെ ഡ്രൈവർ ബഹാദൂറിന്റെ കൂടെ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചത്. കുത്തഴിഞ്ഞ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾക്കായി.

തിരിച്ചു പോകുമ്പോൾ അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്നില്ല എന്നോർക്കുന്നു. ഒരുതരത്തിൽ ഒരു രക്ഷപ്പെടൽ അവളും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നിരിയ്ക്കണം.

പിന്നീടൊരിയ്ക്കലും താൻ അവളെ ഓർക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലല്ലോ. ഉപയോഗിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞ ഒരു ചായക്കപ്പിന്റെ വില പോലും അന്ന് അവൾക്ക് നൽകിയിരുന്നില്ല. അരാജകത്വത്തിന്റെ കൊടുമുടികൾ കയറുമ്പോൾ പിന്നിട്ട താഴ്വരകളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ മറന്നുപോയി എന്നതാണ് സത്യം.

അനന്തമായതെന്നു താൻ കരുതിയ സമ്പാദ്യമെല്ലാം നഷ്ട്ടപ്പെട്ട് ഒന്നുമില്ലാത്തവനായി നിലയില്ലാത്ത കൊക്കയിലേയ്ക്ക് പതിക്കുമ്പോൾ ഒടുവിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു... സൗഹൃദത്തിന്റെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞു കൂടെ നടന്നിരുന്ന ചിലന്തികൾ വിരിച്ചിരുന്ന വലയിലെ ഇരയായിരുന്നു താനുമെന്ന്...

ഇരയാവുന്ന വേദന ആദ്യമായി അറിഞ്ഞ നാളുകൾ.

എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട തന്നെ കണ്ടെത്തി കൂടെ കൂട്ടിയത് മുന്നയാണ്. ബഹാദൂറിന്റെ മകൻ. തന്റെ ഒരു വാക്കിന്റെ ശുപാർശയിൽ എന്നോ കിട്ടിയ ജോലിയുടെ നന്ദി!

ഇല്ലായ്മകളുടെ ഇടയിലും തനിയ്ക്കായി മുന്ന ഒരുക്കിയ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ നാളുകൾ.

വിളിക്കാതെ വന്ന അതിഥിയായെത്തിയ പക്ഷാഘാതം തളർത്തിയ ആദ്യ നാളുകളിലെന്നോ ഉള്ളിലുണർന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഇന്ദിരയെ കാണണം എന്നാശിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, വിളിച്ചറിയിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലുമൊരു ആഡംബരമാണെന്ന തിരിച്ചറിവു വന്നതു കൊണ്ടാവണം മടിച്ചത്. ഭയമായിരുന്നുവോ? അതോ ഉള്ളിലുറച്ചു പോയ ആണഹങ്കാരത്തിന്റെ കനലുകൾ പൂർണമായി അണയാതിരുന്നത് കൊണ്ടോ?

ഈച്ച മുഖത്തു നിന്നു പറന്നു പോയിരിക്കുന്നു.

ദേഹമാകെ തളരുന്നതു പോലെ. ആകെ വിറയ്ക്കുന്നുവോ?

നാവ് കുഴയുന്നുണ്ട്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ഇനി ഒന്നു കൂടിയേ ചെയ്യാൻ ബാക്കിയുള്ളൂ. ഇന്ദിരയെ ഒന്നു കാണണം. ചെയ്തു പോയ തെറ്റുകൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു മാപ്പ് പറയണം. കയ്യിൽ മുഖമമർത്തി പൊട്ടിക്കരയണം. നഷ്ടങ്ങളുടെ ഭൂതകാലത്തിന് ചിതയൊരുക്കണം. തർപ്പണമൂട്ടണം. ഇനിയുമൊരു ജൻമമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലേയ്ക്കീ ജൻമത്തെ പാപങ്ങളുടെ മാറാപ്പ് കൊണ്ടുപോകാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകണം. കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ എന്റെ കൺപോളകൾ കൂമ്പിയടയുന്നു...

അതിനിനി ഈ ജന്മത്ത് കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ശിശിരത്തിൽ ഇലകൾ കൊഴിയുന്ന മരം പോലെ ദിനങ്ങൾ അടർന്നു വീഴുമ്പോൾ പ്രതീക്ഷയുടെ നേർത്ത കിരണങ്ങൾ പോലും മങ്ങുന്നു.

കണ്ണിൽ പൊടിയ്ക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ ഉറവയിൽ പാപങ്ങളുടെ കറകൾ കഴുകിക്കളയാനായെങ്കിൽ!

മച്ചിൽ നേരിയ അനക്കമുണ്ട്. മുകളിലെ ചിലന്തി വലയിൽ പെട്ട് ഒരു പ്രാണി പിടയുന്നുണ്ട്. അല്പനേരം മുൻപു തന്റെ മുഖത്തു വന്നിരുന്ന ഈച്ചയാണതെന്ന് വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു. ചിലന്തിയുടെ വിശപ്പിനും ഈച്ചയുടെ പ്രാണന്റെ നിലവിളിയ്ക്കുമിടയിൽ മനസ്സ് ചാഞ്ചാടുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആരുടെ വലയിലെ പ്രാണിയാണ്?

ബോധം പതിയെ മറയുന്നതു പോലെ...

വിജാഗിരികളുടെ നിലവിളികൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?

കതകുകൾ തുറന്നടയുന്നുവോ?

മുന്നാ...

വേറെ ആരെയും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല!

ആരോ നടന്നടുക്കുന്ന ശബ്ദം. അടുത്തു വരുന്ന പാദ പതനങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു താളം... പതിഞ്ഞ വേഗം.

ചുറ്റും പിച്ചിപ്പൂവിന്റെ ഗന്ധം വന്നു മൂടുന്നുവോ?

കാഴ്ച പതിയെ മങ്ങുന്നു...

തൊണ്ട വരളുന്നതു പോലെ...

മുന്നാ...

പുറത്ത് മഴ മേഘങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ വിളി കേട്ട് നിറഞ്ഞു പെയ്യുന്നു.

ഒരിറക്കു ദാഹജലം ആരോ ചുണ്ടിൽ ഇറ്റിച്ചുവോ?